

Uchwała Nr .....
Rady Miasta Ciechanów
z dnia .....

w sprawie: nadania nazwy skwerowi na terenie miasta Ciechanów.

Na podstawie art.18 ust.1 ustawy z dnia 8 marca 1990 roku o samorządzie gminnym (Dz. U. z 2019r, poz.506) Rada Miasta Ciechanów uchwala, co następuje:

§ 1.

1. Nadać nazwę **Skwer prof. Władysława Bartoszewskiego** dla skweru położonego przy ul. Henryka Sienkiewicza w okolicy dworca PKP.
2. Szczegółowe położenie skweru, o którym mowa w ust.1 przedstawia załącznik graficzny do niniejszej uchwały.

§ 2.

Wykonanie uchwały powierza się Prezydentowi Miasta Ciechanów.

§ 3.

Uchwała wchodzi w życie z dniem podjęcia.

Przewodniczący
Rady Miasta Ciechanów

Krzysztof Leszczyński

UZASADNIENIE

Niniejsza uchwała ma na celu uhonorowanie w Ciechanowie profesora Władysława Bartoszewskiego.

Nadanie nazwy ważnemu miejscu w przestrzeni miejskiej „Skwer prof. Władysława Bartoszewskiego” jest ideą, która ma łączyć naszą lokalną społeczność. U jej podstaw leży bowiem jedna z uniwersalnych, choć nieco obecnie zapomnianych wartości - przyzwoitość. To właśnie „pozostanie przyzwoitym” zawsze stanowiło cel i środek działań podejmowanych przez Pana prof. Władysława Bartoszewskiego. Było dla Niego obojętne, skąd kto pochodzi. Musiał być uczciwy - i to wystarczy. Tą prostą sentencją kierował się w całym swoim życiu.

Jest dla nas naturalne i oczywiste, że wartości, którymi prof. Władysław Bartoszewski kierował się w swoim życiu publicznym, jak i prywatnym, predestynują go do uhonorowania Jego imieniem jednego ze skwerów Naszego miasta, położonego przy ul. Henryka Sienkiewicza w okolicy dworca PKP.

„Pana doświadczenia składają się na los człowieka, który był udziałem najlepszych obywateli naszego narodu. Tych, którzy nigdy nie godzili się ze złem, przemocą i niesprawiedliwością i którzy potrafili dać świadectwo prawdy, godności i człowieczeństwa w nieludzkich czasach” - napisał w 2007 roku do profesora Bartoszewskiego z okazji 85. urodzin ówczesny premier Jarosław Kaczyński.

Życiorys Władysława Bartoszewskiego

(podane za: Katolicki Uniwersytet Lubelski Jana Pawła II, autor: Liliana Kycia).

Władysław Bartoszewski urodził się 19 lutego 1922 r. w Warszawie. Uczestniczył w cywilnej obronie stolicy we wrześniu 1939 r. Jesienią 1940 r. został zatrzymany w łapance na Żoliborzu i wysłany do obozu koncentracyjnego Auchwitz - Birkenau (nr obozowy 4427). 8 kwietnia 1941 r. zwolniony dzięki staraniom Polskiego Czerwonego Krzyża. Po odzyskaniu wolności włączył się w działalność konspiracyjną. Współpracował ze Związkiem Walki Zbrojnej oraz Frontem Odrodzenia Polski. W sierpniu 1942 r. został żołnierzem Armii Krajowej. Pracował w Biurze Informacji i Propagandy Komendy Głównej AK pod pseudonimem „Teofil”. Od jesieni 1942 r. zaangażowany w działalność Rady Pomocy Żydom „Żegota”. Uczestniczył w Powstaniu Warszawskim, podczas którego redagował „Wiadomości z Miasta i Wiadomości Radiowe”. W uznaniu zasług otrzymał wówczas awans na podporucznika, Srebrny Krzyż Zasługi z Mieczami oraz Krzyż Walecznych. Po upadku powstania wciąż działał w AK, a po jej likwidacji w organizacji „Nie”.

W 1946 r. wstąpił do Polskiego Stronnictwa Ludowego, kierowanego wówczas przez Stanisława Mikołajczyka. PSL było wówczas jedyną liczącą się partią opozycyjną wobec komunistów. W listopadzie 2008 roku podczas X Kongresu PSL do delegatów stronnictwa z całej Polski mówił: „Nikt mnie nigdy nie zawiadomił, że przestałem być członkiem PSL. I nie ma z mojej strony jednego kawałka papieru, że się wypisuję”.

15 listopada 1946 r. został aresztowany pod zarzutem szpiegostwa i osadzony w więzieniu. Zwolniony wiosną 1948 r., ponownie aresztowany 14 grudnia 1949 r. i skazany na osiem lat więzienia. W sierpniu 1954 r. ze względu na zły stan zdrowia zwolniony na roczną przerwę w

odbywaniu kary. 2 marca 1955 r. Najwyższy Sąd Wojskowy uznał Władysława Bartoszewskiego za niesłusznie skazanego.

Po odzyskaniu wolności zajął się działalnością publicystyczną, pisał do tygodnika „Stolica” oraz „Tygodnika Powszechnego”. Kontynuował też studia polonistyczne na Uniwersytecie Warszawskim, podjęte jeszcze w październiku 1941 r. na tajnym Wydziale Humanistycznym UW. Na ręce prof. Juliana Krzyżanowskiego złożył pracę magisterską, ale decyzją rektora został skreślony z listy studentów.

18 kwietnia 1963 r. za pomoc udzielaną Żydom podczas II wojny światowej został odznaczony Krzyżem Kawalerskim Orderu Odrodzenia Polski. Przez kilka kolejnych miesięcy przebywał w Izraelu, gdzie w imieniu Rady Pomocy Żydom „Żegota” odebrał dyplom Sprawiedliwy wśród narodów świata. Trzy lata później został uhonorowany medalem.

W listopadzie 1963 r. nawiązał współpracę z Radiem Wolna Europa. W ciągu kilku kolejnych lat wiele podróżował po krajach Europy Zachodniej, USA i Izraelu, gdzie nawiązywał kontakty z przedstawicielami polskiej emigracji. W związku z działalnością opozycyjną na okres czterech lat (1970 – 1974) został objęty zakazem druku na terenie PRL. W latach 1973 - 1985 wykładał historię najnowszą w I Katedrze Historii Nowożytnej Polski na Wydziale Nauk Humanistycznych KUL.

Po wprowadzeniu stanu wojennego został internowany, jako jeden z założycieli Komitetu Obrony Więzionych za Przekonania przy Komisji Krajowej NSZZ „Solidarność”. Początkowo przebywał w areszcie w Białoleścu, a następnie w ośrodku internowania w Jaworzu na poligonie drawskim. Dzięki wsparciu krajowego i zagranicznego środowiska intelektualistów został zwolniony wiosną 1982 r.

W lipcu 1982 r. wszedł w skład redakcji „Tygodnika Powszechnego”. Kolejne lata to szereg wjazdów do RFN, gdzie wykładał na uniwersytetach w Monachium i Eichstätt. Od Rządu Bawarii otrzymał wówczas tytuł naukowy profesora.

Po upadku komunizmu oddał Polsce nieocenione usługi jako wytrawny dyplomata. W latach 1990 – 1995 pełnił funkcję ambasadora RP w Austrii. Dwukrotnie był też ministrem spraw zagranicznych (od III do XII 1995 r. w rządzie J. Oleksego jako minister prezydencki, powołany przez Lecha Wałęsę, oraz od VI 2000 r. do X 2001 r. w rządzie J. Buzka). W latach 1997 – 2001 pełnił godność senatora IV kadencji. 20 listopada 2007 r. został mianowany sekretarzem stanu w Kancelarii Prezesa Rady Ministrów oraz pełnomocnikiem premiera Donalda Tuska ds. relacji międzynarodowych.

Bogata twórczość piśmiennicza profesora Bartoszewskiego obejmuje ok. 40 książek i blisko 1500 artykułów, publikowanych w kilku językach. Dotyczy ona przede wszystkim zagadnień związanych z historią najnowszą (Powstanie Warszawskie, pomoc Żydom podczas okupacji niemieckiej) oraz dyplomacją.

Za wybitne zasługi, których świadectwem pozostaje niezwykle bogaty życiorys, profesor Władysław Bartoszewski został uhonorowany dziesiątkami nagród i odznaczeń. Do najważniejszych należą: Order Orła Białego (1995), Krzyż Komandorski z Gwiazdą Orderu Odrodzenia Polski (nadany przez prezydenta RP na wychodźstwie, Edwarda Raczyńskiego w 1986 r.), papieski Order św. Grzegorza Wielkiego. Władysław Bartoszewski jest ponadto doktorem honoris causa ośmiu uczelni (PUNO w Londynie, Hebrew College w Baltimore, Uniwersytetu Wrocławskiego, Uniwersytetu Filipa w Marburgu, Uniwersytetu

Warszawskiego, Uniwersytetu Gdańskiego, KUL oraz Uniwersytetu Opolskiego), a także honorowym obywatelem: Państwa Izrael, Dolnego Śląska oraz Warszawy, Gdyni, Wrocławia, Gdańska, Szczecina i Sopotu.

Zmarł w Warszawie 24 kwietnia 2015 r.

Anna Smolnicka
Michał Jenczowski
Michał Prosiński
Joanna Kinkun
Edyta Kępczyńska-Filipińska
Wiesław Baranowski
Tisto Wójcicki
Mekijonka Lanel
Magdalena Gweli-Grodzka

